ka warsi hakkata. Keige aasta läbbi pean ma sedda meles, et pällo us üks hirmus pahha teggia on, sellepärrast nouan ma temma siggimist, kus ial moistus annab rikkuda. Kuida ma tännini sedda ollen teinud on pea körneltud, adder ja häggi on need söa riistad, agga neid peab öigel aial prukima. Minna ei tahha mitte öölda, et se se pärris öige wiis on ja peab ollema; waid nenda ollen ma järrel katsudes leidnud hea ollewad.

1. Süggise künnan ma odra tü-pöllo ülles ja jättan häästamatta, selle läbbi lodan ma sedda kasso, et pöld parreminni märga sees peab, et ma kessa ni kui tarwis, hil a Mai-ku löppetusses woin künda. Peäle selle, kui pöld talwe wauldes seisab, siis wöttab ta wihma, külma, lumme, tule, kaste ja päiwapaistest paljo parrem kosutust wasto, kui häestetud pöld.

2. Kessa künnan ma hilja Mai-ku löppetusses, se on mul se läbbi woimalik, et odra kört süggise ollen kündnud ja on hea, et pöld sui läbbi märga enneje sees hoiab, kes ei usso, se katsugo järrele.

Pawel. Kuida se tulleb, et küntud wauldes pöld ennam märga enneje sees peab, kui kõwwa ehk sille äestetud pöld?

Tönno. Meil on allati mötlemist ja järrel urimist egga tö ja teo jures tarwis. Lühhidelt öeldes tulleb se sest, et wauldes pöld wihma ja kaste märga enneje sisse wöttab, ja äestetud sille pöld mitte ni rutto märga sisse ei joua wötta; waid enne, kui pöld sedda enneje sisse jonab wötta, kissub lodud kuhwti wäggi tedda ülles enneje kätte, kes alles tores ja tähhele pannematta pöllomees on, aeab sedda sürje walleks ja naeab lahtise suga no jutto — noh, naergo peäle.

Pawel. Sedda ollen ma kül tähhele pannud, agga mitte öiete ärra moistnud, kust se tulleb.

Tönno. 3. Sönniko wäddo hoian ma ni hiljaks, kui ial woimalik, et agga enne heina tööd sellega walmis saan, sellepärrast, et sönnikul ennam aega olleks ennast mäendada. Sönnikud ma ei künna mitte warsi sisse, nago sedda ennamist tehhakse: tänna wäetakse homme küntakse sisse, waid ma wään keik sönnikud wälja, lautan oort laiale; on wäddo ja lautaminne löppetud, siis lassen tö-lomad paar päwa hingada, nüüd hakkan essite wäetud sönnikust peäle sisse kündma; künd seisab äestamatta, kumni kordamisse kümni ette, agga selle äestamisega peab ette waatma,

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1872, lk. 28